

(Данас 3.9.2010)

Након свих јеремијада и тадићсеја, наврат-нанос донесена у несрећној Скупштини Србије, Резолуција одмах постаде предмет даљих политичких игрица и вербалних перфидности. Наши званичници заузеше дрчно онај (предизборни) мангупски гард: „Држите ме браћо да га не испребијам“ у преводу: „Држите ме да не заступам своју Резолуцију.“

Сад, видите, мож' да биднемо и озбиљни државни аналитичари, па попут Слоба Антонића кажемо и ми овако (а руку на срце имали бисмо више моралног права, и права континуираног указивања које би у крајњој консеквенци водило на такав закључак): „Ако Тадић и Јеремић повуку Резолуцију и ако са „нашим ЕУ пријатељима“ саставе другу „разумнију“, јавно ћу признати да је све ово са УН и МСП-ом, од 2008. па све до данас, била најобичнија глума, вешто фингирање, представа за народ, а да су Тадић и Јеремић најобичнији квислинзи, лажне патриоте и преваранти“. Ал' некако, кад видим ту реч „квислинзи“, па још са те сериозне, патриотске, државобранитељне и нимало „корисно идиотске“, него, богме, амбициозне и вазда будне и опрезне политичко опричничке стране, па кад цела ствар стоји испод наслова (нимало безазленог) „Квислинзи, патриоте и нијансе“ (С. Антонић, Печат 129), нешто ми се не мили да се целом ствари позабавим даље у правцу линчовања „квислинга“, па макар то били и Јеремија са шефом.

То вербално медијско „линчовање“ по патриотској основи показало се погубним, не једном и у не тако давној прошлости. А, друга ствар, има истине и у ономе да није важно шта се говори већ ко говори, па стога мислим да некадашњи медијски симболи Коштуничине политике ипак треба да изброје до 20 (бар) пре него што изрекну пресуду о квислингерају и сличним марифетлуцима. Јербо, ипак је ДСС она странка која је радила и урадила парафирање ССП, а затим пилатовски опрала ручице, и представила се већим противником ЕУ од радикала! Кад је требало да буде „џа или бу“ патриоте „с нијансама“ вратиле су мандат народу! Дакле, неко ко је подржавао, ако не и креирао

такву политику, нема баш неки кредибилитет да се посипа накнадном памећу по, факат, неозбиљној и манекенској политици ехкохабитанта Тадића, и патриоте (некад дибидус по укусу самозване патриотске десне интелигенције) Вука Јеремића.

Само још тренутак завиривања у „Печат“, тек да додам, ако већ гледамо друштво „здесна“ да је часније и носити жиг вечитог интелектуалног јуродивца и губитника, иако, кажу, врсног правника, Косте Чавошког, који написа задрто по свом старом обичају - без новосрпскополитичкогмисаоног додворавања било врхушки на власти било будућој власти а садашњој опорби, свој од почетка до краја у суштини не нетачни (то у преводу значи: „тачни, али није битно“), ама болни и сасвим анахрони, архаични и политички неупотребљиви текст који никоме, а понајмање Косову, а још мање Србима на Косову, не може помоћи - текст „Предаја Космета испод жита“. Ајд, да ме не оптуже ко Басару да превише рекламирам „Печат“, идемо даље.

И док је Тадић, дакле, у тој ингениозној тактичкој фази која овог пута стаје у слоган „Држите ме браћо да не заступам своју Резолуцију“, Тома Николић, лидер опозиције, крај августа искористио је, изгледа, за читање Едгара Алана Поа. У свом, за једног вођу опозиције, ко зна ком по реду интервјуу државној „Политици“ (и онда неко каже да опозиција нема прођу у медијима!), Николић одбија да буде „Гавран“, и као да између редова читамо „невер море, невер море“. Па, доста је и било, толике године, јадан човек, сасвим поовски обојен од толиких медија као гробар, увек с лопатом, увек с тим гаврановским црним предсказањима. Занимљиво би било сагледати како се тај птицолошки поглед на Тому мења код тих истих медија. Од гаврана до голуба мира, тако некако медији данас у Србији представљају Тому. Али није ласно овог лукавог Крагујевчанина преварити, сећа се тај свега, али не скида осмех с лица још од '90. Елем, Николић у том интервјуу каже да би он „покушао да напише Резолуцију с Бриселом“ и замера Тадићу и његовима што то нису ни покушали. Али, као што рекох, Тома неће да буде гавран те тако ни да прогнозира шта ће се с овом, ваљда, „небриселском“ Резолуцијом догодити до краја. Па, хајде и ми да не гракћемо (чује се ипак ехо: „као мсп, као мсп, као мсп“ ...).

Како год окренете, тешко Србији и српском већинском сиротињском народу с оваквом политичком елитом. Док народ скапава од глади, док чека у редовима динкићевских 500 или колико динара, док о Косову ни Резолуцију не умеју саставити, а камоли нешто сачувати, председника нам у немачким медијима проглашавају политичким тактичарем за Нобела! Баш смо поносни на то ласкаво признање. Још само да су прецизирали конкретне домете те тактике, па би ужитак био савршен. Горак, додуше, али савршен.